

troer. Jeg troer, det er falskt at vænne Folk til ikke at anvende deres Penge directe til det, de ville have, men til at spille dem bort, saa at de opoffre en temmelig stor Sum for en lille Chance for en Gewinnst. Jeg siger, at naar vi gaae ud fra, at Spillesygen og navnlig den Syge at spille i Lotterier i det Hele er skadelig, saa at vi ikke directe bør befordre den, men kun bør give den en vis Tilfredsstillelse, forsaavidt vi ikke kunne undgaae det, saa skulle vi ikke fremme alle disse Lotterier; thi de virke i høj Grad til at vække Spillesygen. Naar man vænner Smaafolk, vore Tjenestetjyende — og man speculerer i høj Grad paa dem — til at spille i Lotterier, hvor der handles om Kunstflids-, Humsflids- og andre nyttige Gjenstande, saa vænner man dem med det Samme til i det Hele at spille i Lotteriet; det er uundgaaeligt. Den Lyst til at prøve sin Lykke paa denne Maade, som derved fremfaldes, vedbliver at virke, og den fører hen til det almindelige Lotteri. Disse Lotterier medføre derhos i mine Tanter et reent Tab for den offentlige Fornue. Der tilveiebringes en Række Gjenstande, og de bortspilles, og vel er det jo Gjenstande, der have deres Værdi, men det følger af den Fremgangsmaade, man bruger, at disse Gjenstande ikke komme paa de rette Hænder, ikke komme til dem, der have Brug for dem eller Sands for dem; og der anvendes en stor Mængde Penge paa at bringe Gjenstandene hen paa Steder, hvor de ingen Nytte gjøre, hverken som Kunstgjenstande eller som Brugs-gjenstande. Det er i mine Tanter forkeert og fordærveligt. Naar man opretter Lotterier for at fremme Affætningen af gode Haandværks-sager og Kunstarbejder, vænner man ikke Folk til at samle de fornødne Midler til at kunne erhverve disse Gjenstande; man vækker ikke den rette Lyst til at udgive Pengene paa den rigtige Maade, men man vækker en falsk Lyst til ad den blinde Lykkes Vej at faae Noget, som man ellers ikke kan faae, og som man saa sædvanligt ikke faaer. Jeg troer, at enhver Udvidelse af Lotterierne er fordærveligt, og jeg vil derfor stemme mod et Ændringsforslag, der giver Bemyndigelse til at skabe nye Lotterier.

Krieger: Det er mig i denne Sag fortrinsviis om at gjøre at faae Klarhed. Jeg vil aldeles ikke indlade mig paa de almindelige Betragtninger af Lotteriet, som min høitærede Collega anstillede. Jeg vil i saa Henseende kun gjøre en lille praktisk Bemærkning, den nemlig, at, var det muligt at følge den Grundsætning, som han opstillede i dens fulde Consequents, saa maatte man sandelig afflaae hele Classelotteriet. Ved alle saadanne almindelige Sætninger kommer det an paa at anvende den rimelige Grændse. Jeg kan i det Hele være enig i Tendentzen, men Consequentsen deraf bliver falsk. — Men, som sagt, hvad jeg egentlig vil, er at komme paa det Klare med, hvad det er, vi votere om. Der som vi forkaste det Ændringsforslag, der er stillet af Ordføreren, mon vi da ikke lægge en Snøre om vor Hals? — ikke at vi skulle blive fuldstændigt kvalte, thi saa stor er Sagen ikke; men mon vi ikke ville komme i en besynderlig Situation, som vi nok skulle huske hver Gang der kommer en saadan lille Lotterilov? Hvad staaer der paa dette Punkt i Lovforslaget: „De alt meddelte særlige Tilladelser til Lottospil vedblive dog at være gjældende for den Tid, fra hvilken de ere giøne, og der skal derhos fremtidig kunne meddeles Bevilling til Lotterier i udelukkende velvægtige Diemed og med indskrænket Affætningskreds saasom til en By eller til et Amt, til Tombolær og deslige Spil, ligesom ogsaa Bevilling skal kunne tilstaaes til Fortsættelsen af bestaaende Lotterier, der ere forbundne med andre Foretagender og kun udgjøre en underordnet Deel af disse“. Naar jeg nu tage et praktisk Exempel, hvor jeg dog virkelig ikke kan troe, at man vil drive sin theoretiske Avillie mod Lotterier saavidt, at man vil sige, at det Lotteri skulde forbydes. Jeg tænker paa den Affætning, som ad denne Vej finder Sted ved Udstillingen paa Charlottenborg af Billeder, som have været indstillede deroppe. Jeg kan ikke troe, at man vilde mene, at det er en utilbørlig Vokse, som derved finder Sted. Der opnaaes derved en ikke ubetydelig Affætning af Malerier, som ellers ikke vilde blive solgte. Nu indrømmer jeg, at om end Ordene ere tvivlsomme; saa vil man neppe